

Erklæring fra ham personlig, at han ikke mere vilde give efter for den Fristelse, der af og til kommer over ham, til at vippe Ministerier, men at han vilde sætte en uovervindelig Modstand mod de Naturdrifter, der rørte sig hos ham, men det var ingenlunde det ærede Medlems Mening; det ærede Medlem erklærede til Slutningen, da den ærede Ordfører gjorde ham opmærksom paa, at han selv en Gang havde forledt den ærede Ordfører til at gaa lovlig vidt navnlig mod Ministeriet Jonnesbech, at det var ingenlunde hans Hensigt at fordomme det at vippe Ministerier paa Finantsloven, men kun, at man ikke burde gjøre det ved at negte bestaaende Institutioner de nødvendige Midler. Der er altsaa Udsigt til, at det ærede Medlem endnu en Gang kan være virksom i saa Henseende, og det skulde jeg særdeles paaflønne, men der er ikke Udsigt til, at det kan ske ved at negte Penge til de bestaaende Institutioner; men naar vi negte Pengene til bestaaende Institutioner, og det ærede Medlem tager sig en anden Side paa, kunne vi maaske blive enige om Resultatet. Hovedsagen er, at det ærede Medlem ikke er nogen Modstander af Parlamentarismen. Det fremgaar klart heraf, at det ærede Medlem anser det for fuldstændig lovligt at anvende Folkethingets Indflydelse paa Finantsloven som Løstestang til at vippe Ministerier. Det ærede Medlem er en Tilhænger — jeg vil ikke sige specielt af Folkethingets Parlamentarisme eller tilbørlig af Folkethinget eller Landstthinget, overhovedt Theori er ikke min Sag, jeg er overhovedt ikke nogen Beundrer af Theori — men jeg siger af det, man kalder Parlamentarisme; paa parlamentarisk Maade at fjerne Ministerier er det ærede Medlem ikke nogen Fjende af. I saa Henseende gjør han ikke nogen stor Modstand. Jeg siger ikke dette for at behædige det ærede Medlem Noget; jeg tror, at de sidste Mars Erfaringer maa have gjort ethvert Menneske her i Landet begribeligt, at med vor Forsatning og i vor Tid er det umuligt paa Grundlag af Fortolkninger at ville bekæmpe det, der kaldes Parlamentarisme. Det er en Umulighed, og jeg skal villig anerkende det ærede Medlems politiske Skarpsindighed i saa Henseende. Jeg konstaterer kun dette for at vise, at der ikke er nogen Modstand. Det Samme synes jeg imidlertid er Tilfældet med de andre ærede Herrer, der have havt Ordet. Jeg har hørt det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall), som udtalte, at det, der altid havde været det hvide Medlems Mening om vore politiske Forhold, var, at vi burde have et Lokammersystem, og deri støttedes han af den ærede Conseilspræsident, som ogsaa sagde i de Bemærkninger, han gjorde til det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkred (S. A. Hansen), at han var imod Noget, der kunde kaldes et Lokammersystem, han vilde have et Lokammersystem. Jeg kan ikke huske, hvorledes hans Udtalelse kaldt ordret, men Meningen

var denne, saa jeg maa tillade mig baade overfor det ærede Medlem og overfor Conseilspræsidenten, som ikke er her tilstede, at bemærke, at naar saavel det ærede Medlem, og jeg tror ogsaa hans Meningsfæller, som den ærede Regjering — jeg veed ikke, om den har nogle Meningsfæller — ere enige om et Lokammersystem, saa synes jeg ogsaa, de maa være enige med os i at udtale Mistillid til Regjeringen; thi denne Regjering er faktisk ikke noget Udtryk for et Lokammersystem. Jeg tror, at vistnok Enhver vil indrømme, at denne Regjering er det krasseste Udtryk for Lokammersystemet, og at overhovedt hele det nuværende Regjeringssystem er det krasseste Udtryk for et Lokammersystem. Vi have et Kammer — det er Landstthinget — som —, jeg tillader mig at gentage det, ikkønt jeg veed, det ikke vækker Bifald — ikke egentlig repræsenterer Folket, og dette Landstthing har ikke blot den hele Indflydelse paa Lovgivning, men det har ogsaa den hele Administration i sin Haand, idet det er dets Føvere, det vil sige, Førerne for en Del af dette Thing, nemlig for dette Things Høre, der for Tiden have Ministerpladserne inde og altsaa beherske hele Administrationen, og det andet Thing, Folkethinget, ingen Indflydelse har, medens det ifølge det Forhold, hvori det staar til Folket, ifølge almindelige europæiske Begreber maa siges at være det stærkeste, og naar vi tale om Finantslovsbehandlingen og Anklagemyndigheden, maa siges at have Prioritet ligeoverfor Landstthinget — det tror jeg, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall) vil indrømme mig — som Følge af den Forbindelse, der er mellem Folkethinget og Folket, de umiddelbare Velgere, som vistnok det ærede Medlem aldrig vil misfjende eller undertjende. Jeg tror ikke, at han vil misfjende, at dette Thing staar i et saadant Forhold til det almindelige Velgerfolk, at det nødvendigt maa have, jeg vil ikke urgere en absolut Fortrinsret, men dog en større Betydning end det andet Thing, det tror jeg ikke, at det ærede Medlem eller hans Meningsfæller ville modsige. Dette Thing, hvormed jeg taler, er ikke repræsenteret i Regjeringen, det kan ingen Lov saae hat igjennem, det har ikke ringeste Indflydelse paa Administrationen, det har ingen Repræsentant i Hans Majestæt Kongens Raad, men det er intet Lokammersystem, det er det krasseste Lokammersystem. Et saadant Lokammersystem har imidlertid baade det ærede Medlem og overhovedt Medlemmerne fra den anden Side og Regjeringens Chef erklæret sig at være Modstandere af, saa jeg vil tilstaa, at jeg veed ikke, hvad vi ere uenige om, idetmindste ere vi enige om, og det er en stor Betsignelse, at vi ikke ere uenige herom, men ogsaa synes jeg, at vi alle maa være enige om at bekæmpe denne Regjering af alle Kræfter; fastholdes det, kan vi senere enes om videre — Det venter jeg altsaa af Regjeringen; det vil ganske vist blive en meget vanskeligt Stilling for